Я нікому не суддя! і знаю
тінь свою в тропі щоденній.
Коло башти присудив до зламу
грім — ялину, кору здерши.

Кору — збризнувши навкруг, як згубу
царської парчі на трави:
звідти з літер прочитай пробудну
звістку про пишноти втратні.

При дощі, з краплистою вагою,
в розтріски корона зверглась:
звідти з ноток вимовляй терпкою
згадку про шумке мізер’я.

З кожною грозою судьби дужчі —
думку вчать: про вічні звіти.
Осінь дожида! квиток доручить
огняний — на вихід звідси.